

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 1.

15. januar 1941.

13. årgang.

Apostlen Johannes og den frafalne unge mann.

Følgende beretning fra apostelen Johannes siste år etter å ha kommet tilbake fra fangenskapet på Patmos er et utdrag fra Eusebius: — Kirkehistorie gjennom de tre første århundreder. — Eusebius var biskop i Cesarea da Konstantin den store var keiser.

Den viser oss med hvilken iver og kristelig nidkjærhet apostelen gikk inn for å vinne tilbake de frafallne og hva Guds kjærlighet kan utrette i et menneskeliv.

Etter at apostelen Johannes var kommet tilbake fra øya Patmos til Efesus var det ofte at han på innbydelse besøkte de omliggende steder og innviede biskopper eller også ordnet hele menigheter. Han uttok også nye som ble satt inn i menighetenes ledelse ettersom andre ga han undervisning om.

Engang kom han til en by, ikke langt fra Efesus. Etter at han var ferdig og hadde utført sin tjeneste får han øye på en ung mann av kraftig bygning, godt utseende og en fyrrig ånd og vender seg til den innsatte biskop med de ord: «Denne mann skal du være ansvarlig for. For meninghetens åsyn, i Kristi navn overgir jeg ham til deg.» Biskoppen lovet å ta seg av ham, men enda engang gjentok apostelen sine ord og tok atter menigheten i Jesu navn til vitne. Etterpå reiste han tilbake til Efesus. Biskopen tok den unge mann med seg heim og sparte seg ikke når det gjaldt å ta seg av ham og om en tid døpte han ham. Etter den tid tok han mindre vare på ham i den tanke at han under Herrens segl var godt bevart. Men fortidlig var ynglingen kommet på

egen hånd. Noen leddiggjengere som var på samme alder, fikk ham lokket med seg og han ble mere og mere ugudelig. Til sist fikk de ham med seg og gikk ut og overfalt folk om natten og det gikk til det verre med ham. Som en veldig hest som ikke vil lystre tømmer og bidsel var han snart ute fra den rette vei og med sin sterke natur kastet han seg voldsomt inn i synden. Tilsist gjorde han seg ikke noe håp om frelse hos Gud og da han allikevel var for-tapt ville han begå store forbrytelser. Han samlet sine kamerater omkring seg og ble deres anfører da han i voldsomhet og blodtørstighet var den første blant dem.

Etter en tids forløp trengte samme menighet igjen til apostelen Johannes og innbød ham. Han kom og brakte de sakene som de gjaldt jorden og da han var ferdig sier han: «Nå, biskop, kom nå med skatten som jeg og Kristus overga deg for menighetens åsyn!» Biskopen ble forundret da han ikke kunne huske å ha fått noen penger eller verdier til oppbevaring. Så sa Johannes: «Den unge mann, en brors sjel, er det jeg fordrer av deg.» Et dypt sukk undslapp biskopen og han brast i gråt og sa: «Han er død!» «Er han død: Hva døde han av!» «Død er han for Gud,» var svaret; «i ondskap er han forgått. Han er kortsagt blitt en røver og sammen med en røverbande har han tilhold i et fjell.» Da rev apostelen sine klær istykker og slo seg for pannen og jamret seg. «Du var en deilig en til å ta vare på din brors sjel,» utbrøt han og forlangte øyeblikkelig en hest og veiviser. Som han gikk

og stod satte han seg til hest og forlod menigheten. Han nådde røvernes tilholdssted og ble grepet av røvernes vaktposter, men gjorde intet forsøk på å flykte, og ba bare om å bli ført fram for deres høvding. Høvdingen tok mot ham i full rustning, men da han gjenkjente apostelen forsøkte han skamfull å flykte fra ham, Tross sin høye alder løp Johannes etter ham av alle krefter og ropte til ham: «Hvorfor flyr du fra meg min sønn, for meg, din far, for en ubebebt og en olding? Mitt barn flykt ikke, det er enda håp for deg til livet. Jeg vil svare Kristus for deg og er det nødvendig vil jeg gjerne gå i døden for deg, som Herren gjorde for oss. Min sjel vil jeg gi hen for deg. Stans dog! Tro meg! Jeg er sendt av Kristus!» Den unge mann stanset og stod først med nedslått ansikt og kastet så sine våpen og brast i bitterlig gråt. Johannes løp til og den unge mann omfavnet ham og gråt og ba om tilgivelse. Dette tårebad ble ham en ny innvielse, men den høyre hånd holdt han tilbake og ville ikke fram med den. Med de helligste forsikringer ga apostelen ham forsikring om at han hos frelseren hadde funnet nåde for ham og tok hans hånd og kysset hans hånd da den nå igjen var ren på grunn av angeren og han førte ham tilbake til menigheten. Her sparte han seg ikke, men stred med og for ham i stadig bønn og faste og stillet hans urolige sinn tilfreds med kjerlige ord. Han forlot ham ikke før han fullkommen fikk ham oppreist og inntatt i menighetens skjød igjen. Det ble et stort bevis på hva oppriktig anger har å bety og et stort bevis på oppstandelsens seier over døden.

Fra de frie misjonærers historie.



Vi begynner i dette nr. en rekke artikler fra den første tid i de frie venners misjonsarbeid. Tanken var fra først av å utgi dem i bokform, men da vi på grunn av situasjonen er avskåret fra å få noe større misjonsstoff fra misjonsmarken vil sikkert bladets lesere sette pris på å få disse beretninger nå. Det blir lange vinterkvelder nå utover og intet kan være bedre enn å ha godt kristelig lesestoff for hånden. Vi er ganske sikre på at disse beretninger om de ukjente og ofte misforståtte «frie» misjonærer vil bli til velsignelse for mange. Vi begynner i dette nr. med en beretning fra P. A. Evenstads kall og første virkeår i Africa. Det var ikke store greier eller lette forhold for de første frie misjonærer, men det brandt en hellig glød i deres hjerter og det er et under hva Gud har utrettet ved dem.

En av de første frie misjonærer som reiste til misjonsmarken var misjonær P. A. Evenstad. Misjonær Evenstad er født på Evenstad i Sør Audnedal 9. november 1877. Foreldrene var gårdbrukere.

Han kom i ung alder til Oslo og ble sterkt påvirket av en fritenker, som sådde tvilens sed i manges hjerter. Han syntes at den lære passet godt for et liv i synden. «Men

Gud som har elsket oss med en evig kjærlighet våket over meg, arme støv,» sier han selv.

Søndag 5. juli 1898 var han sammen med en flokk ungdom på tur til Sognsvannet. Dit hadde også en del unge menn fra byen møtt opp og begeistret som de var for frelsen i Kristus holdt de møter og ropte ut evangeliets budskap også der. De leste om en ny himmel og en ny jord som Gud skulle berede og priste Gud for at de skulle få være med der. Medens Evenstad stod og lyttet på dem kom det til ham: Disse har håp; men hva har du? Han måtte innrømme at han intet framtidshåp hadde og resultatet ble at han gikk inn i skogen og ropte til Gud: Er det noen Gud, så svar meg og frels meg.

Da de gikk heimover bruste tankene i hans indre og han gikk mest for seg selv. Som han gikk der med sine tanker lød plutselig en røst: Tro syndenes forlatelse! Da gikk det opp for ham at han var en synders og behovet forlatelse for sine synder. Han beretter følgende om dette:

«Da jeg erkjente at jeg var en synders gjorde Guds ånd det klart for meg at Kristus kom til verden for å frelse syndere. «Han er såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham for at vi skulle få fred og ved Hans sår har vi fått lekedom.» (Esaias 53, 5). Jeg forstod da at

Kristus hadde gjort alt så det var bare å tro på ham. Jeg trodde meg frelst der på landeveien.

Da jeg kom inn i byen fikk jeg følge med min bror som var frelst. Han kjente godt til min tvilende stilling og nå ville jeg gjerne få sagt til ham at jeg var blitt frelst, men visste ikke på hvilken måte jeg skulle få sagt det. Så spurte jeg ham: «Er det sant at Kristus kom til verden for å frelse syndere og at Kristus døde for oss?» «Ja,» det er så,» sa han. «Da er jeg frelst,» sa jeg. Han så på meg, studerte muligens på om det var spøk eller alvor. Men, pris skje Gud! Det var alvor. Vi gikk heim hvor vi bodde og priste Gud til langt på natt. Jeg husker min bror leste: «Den som sår med gråt skal høste med frydesang.» Senere ble jeg med i en sangforening som sang på møter og sjukehus og deltok i noen år i Treiders virksomhet. Jeg fikk en skrikende trang etter mere fra Gud og da jeg leste om br. Barratts opplevelser i Amerika forstod jeg at det var nettopp hva jeg behøvde. I 1906 var jeg på det første møte br. Barratt hadde i Studentersamfunnet og ble overbevist om at dette var fra Gud. Den 29. desember 1906 møtte Gud meg på en underfull måte i Torvgaten 7. Han fylte min sjel, ånd og legeme med sin guddommelige kraft. Ble da utstøt av den forsamling som vi tilhørte og siden har vi fått være utenfor med Jesus og kan si som sangeren: «Og kor eg kjem i lande, og ferdes ut og inn. Eg vener finn som aldrig fyr; fyr no er Jesus min.»

På et møte i Torvgaten 7 i året 1910 talte Gud til meg om å reise til Africa som misjonær. Jeg sa: Jeg er uskikket til denne gjerning, men da talte Gud i dypet av mitt hjerte og sa: «Jeg vil gå fram for ditt åsyn, bakker vil jeg gjevne for deg, dører av kolber vil jeg sønderbryte, bomber av jern vil jeg sønderhugge og jeg vil gi deg skatter som gjemt på lønnlige steder; for at du skal erkjenne at jeg er Herren som kalte deg ved navn, Israels Gud.» Da svarte jeg at jeg ville reise, men det første som kom for meg var hva min hustru ville si og

da jeg kom heim sa jeg til min hustru: «Gud vil at jeg skal reise til Africa.» Hun svarte: «Ja, Gud har også kalt meg.» Vi ble da enige om å reise ut i tillit til Herren alene, uten å be mennesker om hjelp. Vi skulle begynne herheime først og ikke fortelle noen om vår stilling.

Vi hadde en liten forretning, men det var ikke tale om å få solgt den, da det var nedgangstider. Vi måtte gi den bort og våre eiendeler ble realisert til meget lave priser, så da alt var solgt hadde vi ikke nok til reispenger engang. Det kom ut det rykte at vi hadde fått så meget for forretningen at vi hadde mere enn nok til reispenger. Vi lot ryktet være. Vi skulle stole på Herren og han kjente vår stilling.

Vi bestemte oss for å reise med en båt som skulle gå om 14 dager. Den skulle gå 17. mai 1911 og vi betalte litt på forskudd for å sikre oss plass. Den første uken gikk og den andre uken helt til søndag og tirsdag skulle båten gå og vi hadde ikke fått en øre engang. En bror hadde bedt meg si ifra når vi skulle reise, da han ville sende med oss en pakke til sin sønn i Johannesburg. Da jeg kom til ham begynte han å atvare meg på det innstendigste at jeg ikke måtte reise til Africa på denne måten. Det kunne gå for en ungar, men ikke for en mann med familie. Ja, det ble ikke stor oppmuntringen å få der. Da jeg så gikk heimover kom Satan og sa: «Nå har dere stelt dere fint. Vennene vil komme på brygga og dere får ikke penger.» Jeg syntes nok det så sørgelig ut, men henviste til ham som vi hadde satt vårt håp til.

Da jeg kom heim kom min hustru gledestrålende og fortalte: Det har vært en søster her med fem kroner! Vi bøyde våre kne og prieste Gud for at han hadde begynt å besvare våre bønner og at han nok ville skaffe oss det vi trengte, og ha Gud velsigne søsteren og det har han gjort. Hun er for flere år siden forfremmet til herligheten. Så begynte det å komme inn midler og vi var lykkelige alle tre, min hustru, vår lille datter Jenny og jeg da vi fra dekket av den båt som skulle føre oss til bestemmelsesstedet kunne vinke til avskjed med de man-

ge venner som var møtt fram for å si farvel og ønske oss Guds velsignelse. En måned etter gikk vi i land i Africa.

Vi stoppet en tid i Durban hvor vi straks begynte å studere sproget for å bli istand til å forkynne det glade budskap for Kams slekt. En svensk misjonær underviste oss og omsider kunne vi reise derfra til Swaziland, siden til Johannesburg og så til Swaziland igjen.

I oktober 1914 fikk vi oss en hytte av bølgeblikk, 12×12 fot stor, (44/under) hvor vi bodde et år. Vi begynte straks å lage teglstein og la grunnvollen til vår første misjonsstasjon i Swaziland. Misjonsstasjonen kalte vi Edwaleni som betyr klippen og begynte samtidig å vitne om vår dyrebare frelser.

Da ingen kunne hverken lese eller skrive begynte vi å holde skole for dem og tenkte at det også var en anledning å vinne dem for Gud. De kom noen ganger, men så spurte de om de kunne få 6 pence (ca. 50 øre) om dagen, så skulle de komme. Da de ikke kunne få noe for det ble de borte. Vi gikk da rundt i krålene i landsbyene og vitnet for dem. Det gikk ikke mange måneder før de første overga seg til Gud og snart ble det på flere steder en flokk, som hadde valgt Herren og da fikk de interesse av å lære å lese og vi måtte begynne flere skoler. Det var menn helt opp i 50 års alderen som lærte å lese og skrive.

Vi syntes nok at det var liten frelsesfryd iblant dem og tenkte: Kan det ikke bli noe mere av den blant dem? Det ble et stadig bønnerop til Gud for dem. Så kom Gud og utgød sin ånd over dem og da ble det jubel og fryd så det kunne høres lang vei. Store ting har Herren gjort. Ham tilkommer all ære. Herren la selv dem som lot seg frelse til menigheten og i Kristi gjenkomst vil det virkelige resultat vise seg.

Mange er allerede heime hos Herren som vi så frydet seg i Jesus midt i døden og gikk seirende heim. I sannhet har Herren oppfylt sine løfter som han ga oss da vi dro ut.

Be for våre kjære som er der ute i disse vanskelige tider. Vi har intet hørt fra vår datter Jenny, som er der ute, siden krigen brøt ut, da

all postforbindelse er avbrutt. Gud er mektig til å oppholde dem, som han gjorde med Elias. Han sendte raven med mat til ham.

De beste hilsener til alle Guds folk.

Deres i Kristus forbundne

P. A. Evenstad.

Fra Argentina.

Embarcacion F. C. C. N. A.
28. sept. 1940.

Kjære bror.

Får nå se om du kunne få et brev igjen fra oss. Vi har ikke fått noe brev fra deg i år, men fikk checken fra S.borg Sparebank på f 56.18 den 23. februar. Mange takk for penge. Vi har bare fått 4 blader i år — nr. 1 og 2 og nå for noen dager siden nr. 10 og 11. I fjor fikk vi alle bladene. Har dere noen igjen av de andre vil det være gildt å få dem. Det har vært smått med post disse måneder, men jeg har da fått høre fra mor som jo var meget gledelig.

Hos oss har det vært både ondt og godt. Doktoren sa til meg i juni forrige år at jeg ikke kunen leve her men det ble slik at jeg ikke våget å flytte på meg. Det syntes også å være umulig for meg å forlate arbeidet, så jeg er her enda; hvorlenge blir Guds sak. Det så så brokete ut at jeg syntes det var å la Satan få riktig spillerom om jeg reiste. Så ble jeg på min post og overlater alt i Guds hånd. Vil han at jeg skal leve holder han liv i meg under alt. Jeg ønsker å høre ham si: Du var trofast i det jeg satte deg.

Arbeidet har alltid sine lyse og mørke sider. Masser av folk på møtene stadig. I juni kom ca. 80 fra Pilcomayo hit og bosatte seg her og har nå bygget seg hus alle sammen.

Gud velsigner stadig. Han gir uten å bebreide og vi tar imot av hans nådes overflod i Kristus Jesus.

Flere søker Gud og i den senere tiden er endel argentinere kommet med også. Må Gud gi et riktig gjennombrudd blant dem også.

(Forts. side 6).

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Godt nyttår!

Året 1940 er forbi når dette leses. Vi kan se tilbake på det med takknemlighet over å ha sluppet så godt fra de store prøvelser som har gått over vårt land og mange andre land. Hva det norske folk ikke har opplevd på mye over hundre år fikk vi oppleve i 1940. Krigen nådde også oss. Mange heim ble lagt i grus, mange unge lovende liv forkortet og i dag står mange med sorg og savn over kjente og kjære. Livet kjennes tungt og trist.

Allikevel har vi stor grunn til å være takknemlige. Det er store deler av landet vårt som nesten ikke har lidt noen materiell skade og livet går sin vante gang. Personlig har vi reist over store deler av landet i de siste måneder av 1940 og det er ved selvsyn det kan skrives at stort sett er forholdene ganske bra. Langt bedre enn det kunne ventes.

På det kristelige område har det ikke vært lagt noen hindringer i veien. Vi har virket fritt og uhindret. Møter og arbeidet ellers har gått sin vante gang. Både de norske og tyske myndigheter vi har kommet i kontakt med har vært vel-

villige og vist forståelse. Da vi vet at noen av våre lesere i utlandet har hørt forskjellige rykter om stillingen her i landet, kan vi opplyse at det ikke har vært eller er noe til hinder for å virke fritt og uhindret som før.

Arbeidet på misjonsfeltene er jo under de forhold vi lever foreløpig vanskelig, da det ikke lar seg gjøre å sende penger ut av landet. Vi ber derfor våre venner i Sverige og U. S. A. å hjelpe våre frie norske misjonærer så godt de kan. Det er jo flere av dem som har støttet misjonærene før og nå behøves det mere enn noen gang.

Så går vi inn i 1941 med tro og tillit til Gud og gjør vår plikt som kristne i samfunnet og arbeidet for Guds sak. Ved forenede krefter, ved å stå skulder til skulder, skal vi klare de påkjenninger som tiden vil kreve av oss alle. Framfor alt: Bruk tiden i Guds tjeneste, så lenge vi har den. Tiden kan ikke lagres, den løper ubarmhjertig fra oss.

«Det største av alt er at Gud er med oss.»

Red.

Vi kommer sent

denne gang og daterer bladet 15. januar i stedet for 1. Det er forskjellige ting som er skyld i det, men vi skal forsøke å godtgjøre det senere.

Neste nr. kommer da 1. februar og siden hver 1. og 15. om vi lever og Gud vil.

Nå er det en ting

som vi må nevne: Dere som holder bladet vil gjerne ha det regelmessig og det er jo rimelig, men husk at skal vi være ute i rett tid må våre utgifter også betales i rett tid.

Send derfor kontingenten i god tid.

Det er en glede

å se de gamle trofaste abonnenter sende kontingenten punktlig. Flere har sendt for 1941. Takk skal dere ha.

Prisen er kr. 4.50 pr. år.

Pr. sykkel

Siste del av turen fra sørlandet gikk mestedelen pr. sykkel fra Drammen. Møtene i Hurum og Aros var gode. Denne gang ble herberget hos Anton Olsen på Verket og Simon Olsen i Sætre. I Moss fikk jeg denne gang bo hos Berlet Arnesen, også et nytt sted. De gleder minnene har en ofte på de mange gjestfrie åpne heim rundt om i landet vårt. Gu dvelsigne dem alle.

Fredag og lørdag talte brødrene Simonsen og Sørle i Misjonshuset, Sarpsborg. Br. Ernst Falck deltok også. Det var bra med folk og gode møter. Søndag 8. desember hadde vi dåp. Fikk gleden å døpe en ung pike. Br. Falck blir i Misjonshuset en tid.

Tirsdag 10 des. stod turen til Skiptvet. Møtet på klokkerhuset var ikke særlig godt besøkt, men så var det også «julestrid» og slakketid på landet de dager. Om fram-møte var dårlig så var møte riktig godt. Det var åpent å vitne.

Arbeid med «Røsten» tar også sin tid. Først må stoffet ordnes, korrektur leses og ombliste gjøres ferdig. Så et par dager etter må det ekspederes. Det har ofte vært vanskelig å få gjort det uten å komme i konflikt med møteplanene og både tid og penger har det kostet, men jeg anser arbeidet med bladet for å være av så stor viktighet at det ville være trist å måtte slutte med det. Etter nyttår vil min sønn overta ekspedisjonen og det meste av det forretningsmessig og da vil det bli lettere. Håper innerlig at midlene fremdeles må komme inn så vi kan fortsette. Torsdag og søndag hadde vi møte på Klokkerhuset. Søndag deltok også Finnmarksmisjonærene Astrid Schie og Ingerid Ødegård på møte. De har virket i Øy-mark en tid og det var god søkning til møtene der. De tenker å reise dit igjen etter jul.

På grun av munn-og klovsjuken, som igjen er brutt ut i Østfold, er alle møter i landdistriktene innstilt foreløpig. Håper det snart

Men
for sine
folk, ha
verre er

Dete er
kjenner at
våre hjerte
del i gudd
gått fra de
makt til G
for å vand
så den full
da ble det
klage iblan
og Silas i
pint, mish
rygg sang
de slag og
på dem?

som brente
ham priste

Hvorfor
blitt fengs
de forkynt
sønn, kom
forat de fo
ne rense fr
te budskap
fengslet.

Jeg sku
budskap vi
så vi kunn
forlikelsen
Se på Pete
sammen m

orner seg
godt håp
Vi har jo
me sjukdo
stans den

La oss,
gripe inn.
den.

Så takk
som gikk o

Har ofte
«På farten

men så er
de liker å

steder og
som synes

bare «hopp

Nød for sjeler.

Men dersom noen ikke har omsorg for sine egne og mest for sine husfolk, han har forneklet troen og er verre enn en vantro. (1. Tim. 5, 8).

Dete er et ord til oss, som bekjenner at vi har sannhetens ånd i våre hjerter, som sier at vi har fått del i guddommelig natur, har overgått fra døden til livet, fra Satans makt til Gud og har blitt oppreist for å vandre et nytt liv. Å, om vi så den fulle verdi av å være frelst, da ble det ikke så megen sukk og klage iblant oss. Tenk på Paulus og Silas i fangerommet. Forslåtte, pint, mishandlet og med en såret rygg sang de Gud lovsanger. Hadde slag og smerte noen innflytelse på dem? Nei, de hadde et hjerte som brente for Kristus Jesus, og ham priste de i denne stilling.

Hvorfor hadde de fått slag og blitt fengslet? Var det ikke fordi de forkynte Jesus Guds levende sønn, kommet i kjøtt? Var det ikke forat de forkynte at hans blod kunne rense fra all synd? Jo, for dette budskap som de vitnet om ble de fengslet.

Jeg skulle ønske at det samme budskap ville mere gripe oss idag, så vi kunne rope ut dette ord om forlikelsen så det ville gripe sjelene. Se på Peter da han stilte seg fram sammen med de elleve på pinsefe-

stens dag. Han talte ordet så at tre tusen sjeler ble frelst, lot seg døpe og ble tillagt menigheten. Da Filip kom til Samaria brøt det ut en veldig vekkelse der, sjeler ble frelste i hopetall. Hva skjer idag? Det vitnes og tales i kirker og bedehus; men hvor er resultatet av våre vitnesbyrd.

Kan det sies der vi kommer at sjeler blir frelst og Guds barn blir fornyet, frafalne kommer tilbake og får nytt liv i Gud. Hva er feilen? Er den Guds? Nei og atter nei, feilen ligger hos oss. Er der ikke for lite lønnkammer-bønn hos hver enkelt av oss? Gjør vi som vår Herre og mester: er natten over i bønn? Kjære brødre og søstre, la oss våkne opp for allvår og ikke synde mere; men stille oss fram for Gud, som et levende Gud behagelig offer.

Jeg hørte om et tilfelle fra England at en kone hadde nitten barn; men allikevel kunne hun i stilhet lukke seg inne en time om dagen. Vi som er unge og skal bære Guds budskap videre i verden, hvor mange timer ofrer vi innfor Guds åsyn om dagen, ikke så at vi skal si at vi ber så lang tid eller så mange timer, men at vi kjenner oss drevet av ånden innfor Herrens trone. Må Gud møte oss og gi oss nød for sjeler. Grepet av det ene: Sjeler for Kristus. La oss svinge åndens sverd, som er Guds ord, da vi går ut til kamp mot synden.

Hvor lykkelig vi kan være som har fått opplevd frelsen, halleluja! Hvor salig vi kan være som kjenner at gleden har fylt vårt liv. Men tenk så mange sjeler som går uten håp og uten Gud i verden.

La oss be for en gjennomgripende vekkelse for Norges land.

Trygve Lie.

Vi har den trøst at Gud vil føre oss ut av all vår nød. Selv om nøden kan være så stor som ved Det røde hav, så vet Gud å finne en vei tvers gjennom alt, tvert imot all menneskelig fornuft og tanke.

G. I.

Kristi dyre blod.

1. Pet. 1, 19.

Når vi står ved foten av korset, ser vi Kristi dyre blod strømme ut fra hans hender og føtter og side. Det er dyrebart fordi det har forløsende og forsonende virkning. Ved det er Guds folks synder sonet. De er forløst fra loven; de er forlikt med Gud; de er gjort til ett med ham. Kristi blod er også dyrebart på grunn av sin rensende kraft. Det renser fra all synd. «Om eders synder er som snø.» Gjennom Jesu blod er der ikke en flekk tilbake på noen troende; enhver rynke og lignende er tatt bort. A dyrebare blod som gjør oss rene, fjerner flekkene av grove misgjerninger, og gjør det mulig for oss å stå benådet i den Elskede på tross av de mange måter som vi har gjort opprør mot Gud på. Kristi blod er likeledes dyrebart på grunn av sin bevarende makt. Vi er beskyttet ved det bestenkede blod mot den ødeleggende engel. Kom ihu at det er ved at Gud ser blodet, at vi blir spart for ødeleggeren. Her har vi trøst endog når vårt øye er dunkelt, for Guds øye er fremdeles uforandret. Kristi blod er også dyrebart på grunn av sin helliggjørende innflytelse. Det samme blod som rettferdiggjør ved å ta bort synden, det fornyer den natur og leder den fremmad til å undertrykke synden og til å følge Kristi bud. Intet motiv til et hellig liv er så sterkt som det som flyter fra Kristi årer. Og dyrebart, usigelig dyrebart er Kristi blod fordi det har en seirende kraft. Det står skrevet: De har seiret i kraft av Lammets blod. Hvordan kan de gjøre noe annet? Den som kjemper med Kristi dyrebare blod, kjemper med et våpen som aldri kan lide nederlag. Jesu blod! Synden dør i dets nærhet, døden opphører å være død; himmelens porter åpnes. Jesu blod! Vi skal marsjere videre, fra seier og til seier, så lenge vi tror på dets kraft.

C. H. Spurgeon.

Johan Arndt.

TOMME BENKER

«Skal du gå til kirke idag, Sussi?» spurte dr. Clark mens han lå i sin stol og leste morgenavisen. «Man kan ikke vente at en doktor som er ute nat og dag skal gå.»

«Nei, jeg laget gelé igår og jeg er trett. Jeg er trofast nok om jeg stanser heime denne oversydde morgen,» og fru Clark la seg til på sofaen med bibelen som hun ikke hadde lest i på en hel uke, men den falt straks ut av hånden på henne. Hun sovnet, men hørte en underlig røst som sa:

«Nå mine gode smådjevler, hva har dere gjort i dag for å svekke Guds rike?» Røsten kom fra en person med et mistenkelig utseende, og som satt på en trone av menneskeskaller. Rundt omkring ham var en ildkrone fra hvilken der strålte noen navn som disse: Ondskap, misunnelse, stolthet, hat og liknende synd.

«Vi har i dag vært opptatt med å holde tomme benker i kirkene,» begynte den ene.

«Intet kunne glede meg mer,» sa kongen.

«Jeg overbeviste en mann om at han hadde hodepine, og fikk ham til å være borte fra den preken som

Fra Argentina.

(Forts. fra side 3).

Vi arbeider som om natten snart kommer og benytter de små krefter vi har.

I mai og juni var jeg i seng og dårlig. Doktoren på sjukehuset hvor mine døtre er sa det var et mirakel at jeg kom opp igjen. Jeg er også til sine tider nesten døv og det er sommetider noe tungt å arbeide av den grunn, men så hører jeg jo også lite av verdens larm. Til idag har Herren hjulpet oss så godt. Hans trofasthet når til himmelens skyer. Gud gjør alt godt og vi er glade.

Broderhilsen til alle i Jesus fra meg og mine.

Berger N. Johnsen.

kanskje hadde forandret hele hans liv,» sa en.

«Jeg fikk lokket en god mann til sin forretning for å ordne sine bøker,» sa en annen med et frekt grin.

«Utmerket,» sa kongen, «han vil snart gi avkall på hele hviledagen.»

«Jeg lokket en hengiven ung mann til å besøke noen gamle venner,» sa en djevel.

«Jeg gjorde en snill søster bekymret angående sin gamle hatt og fikk henne til å stanse heime til hun hadde fått kjøpt seg en ny,» ropte den djevel som var merket «stolthet.»

«Og jeg fikk noen kvinner som lengtet etter Guds ord, til å være heime og begråte sine prøvelser. Jeg sa bare til dem: «Å, disse rike mennesker bryr seg ikke om dere; På den måte holdt jeg mange fattige folk heime som de rike ville ha vært glad ved å se. Det er en av de beste metoder jeg vet til å holde de fattige borte fra himmelen,» svarte kongen tilfreds.

«Jeg innbilte mange gode menn og kvinner at de ikke var sterke nok til å gå ut,» sa en ved navn «likegyldig». Selvfølgelig vil alle disse være i sin forretning i morgen, selv om de føler seg meget verre. Men til kirken kunne de ikke gå, hvor de slipper noen særlig anstrengelse, hverken mental eller fysisk. Og kvinnene kunne godt stelle huset eller gå på besøk, men jeg fikk dem til å tro at uten de var fullstendig friske kunne de ikke gå i kirken.»

«Meget godt,» sa kongen med et frekt grin. «Søndagshodepine kunne ofte kureres ved å komme ut i frisk luft, og ryggsmertor glømmes ved at tankene vendes mot høyere ting. Men i løgnens djevler må gjøre bruk av enhver kjødets svakhet for å få tomme benker.»

Da smilte de alle, for i deres rike var «løgn» et ypperlig kompliment.

«Jeg er værdjevelen,» sa en tungsindig fyr. «Jeg går omkring og innbiller folk at det skal bli regn, eller at det er for kaldt, for fuktig, for varmt til å gå i kirke. Det er nok å få Deres majestet til å le

ved å se disse samme mennesker den følgende dag tar ut i vær og vind. Noen synes det er synd å bære paraply og regnfrakk i kirken.»

«I fortrolighet,» svarte kongen, «når jeg finner en troende som ikke bryr seg mere om været på en søndag en på mandag og er bestemt på å gjøre like stor anstrengelse for sin åndelige vinning som han gjør for sin timelige vinning, da gir jeg ham simpelthen opp. Det nyter ikke å dra den mann og kvinne bort som går til Guds hus i all slags vær.»

«Jeg kan gjøre en hel del blant damene i forsamlingen,» ropte en djevel som var merket: «Denne verdens mote.» «Jeg kan få noen til å være heime fordi den nye hatt ikke kom, eller fordi deres klær er ute av mote, eller de ikke har fått sin nye kåpe.»

«Jeg har en bedre plan enn den, sa en annen. «Disse mennesker som dere holder borte, er av de likegyldige som neppe er verd å vinne i hans majestet satans rike, men jeg har en plan som tømmer plassene til de personlige arbeidere i kirken.»

«Det er nettopp hva vi ønsker,» sa kongen.

«Jeg får disse folk til å gjøre overarbeid på lørdagen. Jeg lar f. eks. en god mann som predikanten stoler på, eller en trofast søndagskolelærer gjøre lørdagen til sin travleste dag i hele uken. Jeg holder ham i virksomhet med en hel del forsømte ting til sist på kvelden så han forsover seg den neste dag og ikke kommer avsted.»

«En utmerket plan,» ropte satan.

«Ja, den virker utmerket blant svakere damer. Hvis de får husrengjøring eller lørdagsselskaper, kan man holde dem heime uten at de vet at de har brutt hviledagen i forveien. Et selskap sent lørdag kveld hjelper til å få tomme benker.»

«Dere arbeider utmerket, mine djevler,» sa hans majestet varmt — for hans ånde var som en ildflamme. «Predikanten kan gjerne be og arbeide på sine prekener hele uken, men der vil ikke bli noen resultatet ved å tale til tomme benker. En av de mest viktige ting vi må passe på, er å holde folk borte fra kirken.»

Eders
jeg få
idé. A
uffullk
tale ell
kristne
især i
dere ka
mot pa
ne, så v
kene.
andre b
sammen
så kan
helgen
frukt.
i kirke
200 me
ikke a
tomme
dre G
gjort s
A+ var
benker
og det
tas off
borte,
er ikke
rik me
ler bet
framga
medlen
tene so
møtene
lende.
gyner
nen år
gynt å
han ikl
de gå

«Du
satan,»
lyttet
bare f
«Hv
«Har
«K
ken og
til vel
dag na
plass.»
Hun
mange
holde
en kir
snart
der in

FAR IKKE VILL!

«Far ikke vill! Dårlig omgang for-
dervet gode seder. 1. Kor. 15, 33.»

Disse alvorfulle og manende ord la Paulus, Herrens tjener, Korintierne på hjerte. Korint var en by, full av hedenskap og synd, hvor menneskene var sunket dypt ned, i last og elendighet. Vantro og overtro hadde grepet folket der, mørke og nød, død og forbannelse, lå som den tunge, klamme hånd, over folket. Mørkets fyrste, djevelen hadde makt over sinn og tanker, hos de fleste, og således holdtes de bundne, i synd og urenhet. Hvor trist! Hvilket mørke! Satans listige og forførende makt, over villfarne, hjelpeløse menneskebarn. Ulykkelige, fredløse, jaget og plaget av syndens lyster og begjær. Fangne, bundne på hender og føtter, fredens vei kjente de ikke, uten håp, og uten Gud i verden. Mørkets barn, for hvem mørkets natt var rede.

Men, lovet være Gud, det var noen i Korint, som var kommet til troen på Gud. Paulus var kommet dit, og han hadde forkynt dem evangeliet om Jesus. Budskapet om Jesu korsdød, for deres synder, var blitt dem forkynt, i ånds og krafts bevis. De hadde fått høre, om Jesu seiersrike oppstandelse, hvorledes han brøt gravens lenker og makt og gikk ut med all sin kraft og velde. Dødens veer kunne ikke holde ham! Graven er tom, den korsfestede lever! Gjennom ham går veien til livet.

Alle disse, som hadde anammet dette nådens budskap, ved troen, hadde opplevet Guds mektige inngripen i sitt liv. Underbare ting hadde skjedd i deres liv, en forvandlende makt hadde ført dem fra mørke og inn i lyset. Fra satans makt, til Gud. De var blitt nye mennesker, løst og frigjort fra synden. Lykke, herlighet, fred og glede fylte deres hjerter. Lovprisning, takk og jubel, tonet fram med mektige toner, fra deres indre verden. Salighet og fryd, var blitt dem til del, ved troen på «soningsofferet» som Jesus bragte på Golgata, idet han ga seg selv i døden, for våre synder. Herlige frelse! Nåde, og bli delaktig

tiggjort i. Hvilken skatt, å eie troen. Troen på Gud, hans kraft, og makt, som alene kan føre oss lykkelig fram til målet, himlen.

Ti begynt er ikke fullendt. Der finnes uendelig mange farer, som lurert på Guds folk. Muligheten til å komme på avveier, og miste troen er tilstede. Man kan etter å være kommet på rett vei, atter fare vill, og miste sin lønn, og hva man har vunnet ved sitt arbeid, ja endog sin sjel. Alvorlige sannhet!

Det er denne fare, dette vemodsfulle, Paulus i overanferte vers, minner de kristne i Korint om. Villfarelsen hadde grepet noen der, og holdt på å gripe fler. Derfor kommer apostelen med atvarselen: «Far ikke vill! Dårlig omgang forderver gode seder.»

Således, viser det seg at vår omgangskrets, er av stor betydning. Mange kristne er svake, lett påvirkelige av andre mennesker. Derfor er det nødvendig å velge vår omgangskrets blant folk som virker i den riktige retning i våre liv. Det gjelder å ta seg i vare! Vi kjenner oss jo best selv. Kjenner vår styrke og svakhet. Så der vi påvirkes av andre mennesker, til tvil og vantro mot Guds ord, la oss holde oss fra dem.

«Dårlig omgang forderver gode seder.» Paulus regner de mennesker for dårlige, som ved sin egen villfarelse fra sannheten, søker å påvirke andre i samme retning. Slike mennesker skal man holde seg langt borte fra. Kjennetegnet på disse er ofte at de er meget aggressive og pågående, uten å være besjelet av kjærlighetens underbare og liflige ånd.

Villfarelsen i Korint bestod deri at det var noen som nektet, og bortforklarte oppstandelsen fra de døde. Men Paulus og Guds ord viser oss klart hvilken forferdelig villfarelse fra sannheten dette var. Men følgene av en sådan lære hade visst sin gjerning hos dem som var blitt grepet av denne villfarende, løgnens ånd. Man tillot seg å synde uten å være noe bedrøvet eller ha noen sorg eller uro for sin synd. De had-

Eders planer er ypperlige, men må jeg få lov til å antyde en annen god idé. Alle predikanter har sine ufullkommenheter — en mangel ved tale eller måte å være på. Få de kristne til å kritisere sin pastor, især i nærvær av sine barn. Hvis dere kan skape en kritiserende ånd mot pastoren eller blant medlemmene, så vil det hjelpe til å tomme benkene. Folk som blir sint på hverandre bryr seg ikke om å gå i kirke sammen. Hvis benkene er tomme, så kan predikanten gjerne være en helgen og preke lik en engel uten frukt. Se resultatet av eders arbeid i kirken på High-gaten i dag. De 200 mennesker som var heime, tapte ikke alene en velsignelse, men de tomme benker gjorde sitt til å hindre Guds rike. Predikanten hadde gjort særlige forberedelser og gikk varm om hjertet, men de tomme benker virket som kaldt vann på ild, og det gikk dårlig. Der skulle opptas offer, men de beste givere var borte, så det ble en skuffelse. Det er ikke en smart predikant, ikke en rik menighet, sentral beliggenhet eller betalte sangere som skaper en framgangsrik menighet. Det er medlemmenes trofaste besøk til møtene som drar de uomvendte inn på møtene og gjør predikanten veltalende. Så snart som en troende begynner å være heime av en eller annen årsak, så vet jeg at jeg er begynt å beslaglegge hans sjel, og hvis han ikke ryster hindringene bort, vil de gå ham galt.»

«Du kommer ingen vei med meg, satan,» ropte fru Clark som hadde lyttet spent; «jeg skal gå til kirke bare for å erte deg.»

«Hva er iverien?» sa doktoren.

«Har du drømt?»

«Kanskje, men jeg skal gå til kirken og ta min plass om det bare blir til velsignelse. Jeg skal fra denne dag narre satan og fylle en tom plass.»

Hun har holdt sitt ord og påvirket mange andre til ikke å la småting holde dem borte fra Guds hus. Og den kirke er begynt å vokse og vil snart bli en kraft i Guds rike fordi der ingen «tomme benker» er.

(«Banneret».)

I KRISTUS

I romerbrevet 8 jeg leve får idag.
Fordømmelsen den er nå helt bort-
taget.

Av all min kamp jeg kjempet,
Det ble kun nederlag.
Lovens bud jeg maktet ei å holde.
Mitt eget strev å «gjøre» det nådde
ikke fram.

Jeg måtte be som «tolderen» fordem
gjorde.

Så fikk jeg da oppleve min synd den
ble forlatt.

Jeg kan det ikke fatte men oppleve
jeg det fikk:

Nå er jeg bleven barn i faderhuset.
Rikdommen den meg gives.

Jeg får den uten strev.

Ei trelldom er men sønn i faderhuset.

Nå nådens strømmer flyter,

Så rikelig til min sjel.

Av Guds forråd jeg får

Hva jeg behøver.

Så er det bare nåde

Og ikke eget strev

Som gir oss lykken her på pilgrims-
ferden.

Det skrevet står så herlig:

Hver den som ber skal få,

Og jeg da frambar min bønn

Om åndens dåp.

Og svaret kom så herlig ifra himlen.

Så slapp jeg da å streve men helt
meg overgi.

Og kraften ifra himlen jeg fikk
kjenne.

Seterstøa i novbr. 1940.

Rolf Westlie.

de sovnet inn, og vekkeropet lød,
med intesitet og alvor: «Våk opp
for alvor og synd ikke! for somme
har ikke kjennskap til Gud, til skam
for eder, sier jeg det.» V. 34.

Vi må få nåde til å leve i Guds
ords sannhet, rede til å motstå all
villfarelse og løgn, bedende Gud om
nåde til å lede sjelene inn i sannhe-
tens evangelium, som vil vise oss
veien heim til Gud. Dette hjelpe Gud
oss til, for Jesu skyld. Amen.

Josef Ruud.

Fra sorg til glede.

En indisk fakir med filtret hår og
askebesmurt legeme, satt under et
tre i dyp ettertanke. Hans øye falt
på bladene av en itureven bok, som
en eller annen hadde kastet bort.
Det var en del av et indisk nytesta-
ment. Han glattet ut de krøllete
blade og leste ord som brakte for-
underlige tanker inn i hans hung-
rige sjel. De syntes å ta ham ved
hånden og lede ham like til faderen.
Han gav seg da ut på veien for å
finne en som kjente boken og levde
etter den. Han fant en englander
som erklarte at han var en kristen.
Fakiren la merke til at englander
bar et sort bånd om sin arm og slut-
tet derav at dette var et ytre merke
på en kristen. Han knyttet da et
sort bånd om sin egen arm, og når
folk spurte ham hva det skulle be-
ty, pekte han på båndet og sa at han
var en kristen.

Noen tid etter kom fakiren for
første gang inn i en kirke og hørte
en kristen predikant. Ved slutnin-
gen av tjenesten erklarte han at
han også vandret på denne vei og
pekte på båndet som et bevis. De
forklarte ham da at det bare var et
tegn på en av de kjæres død. Fa-
kiren var for et øyeblikk nedslått,
men så svarte han: «Men jeg har
lest i boken at min elskede er død
og så vil jeg bære det til minne om
ham.» Innen kort tid hadde han dog
grevet oppstandelsens evangelium,
og da han fikk visshet for at hans
elskede hadde et evig liv, fylte en
stor glede hans hjerte. Han tok bån-
det av sin arm. Oppstandelsens lys
strålte over hans ansikt, og det ble
fra nå av hans kjennemerke.

— Vet De hva vi kaller Dem?
spurte en fransk offiser en bibel-
selger. — Nei, svarte denne. — Vi
kaller Dem «himmelens politi». —
Et meget hedrende navn, svarte bi-
belselgeren med et lykkelig smil, —
tenk om jeg nå arresterte Dem i Je-
nu navn, og derved fikk skaffe Dem
en plass i himmelen for evig.

Mon det ikke er mange kristne
som gir bort traktater og glømmer
å legge en igjen i sitt eget hus.

Spurgeon.

En frimodig bekjenner.

En ung kristen kineser ble tatt til
fange av en røverbande.

«Tilhører du «Jesus-tilbederne?»

«Ja,» svarte den unge mann fri-
modig.

«Så dreper vi deg, hvis du ikke
for all framtid vil love å fornekte
denne Jesus!»

«Hva dere enn gjør, så kan jeg ik-
ke fornekte den Herre Jesus!» sa
den unge mann. «Jesus er min
Frelser. — Han elsket meg så høyt,
at han led døden for meg!»

«Gi ham ti hårde slag!» befalte
anføreren. Befalingen ble atlydt,
og den unge mann stod med blottet
rygg og tok imot de smertefulle slag
uten å klage. Etter straffens full-
byrdelse begynte han å tale med
disse sine bødler om Jesus Kristus.
Grepet fortalte han dem om den
guddommelige kjærlighet til syndi-
ge mennesker — også til kineserne.

Hans ord grep alle dypt, og de sa
til ham: «Fortell oss mere om den-
ne Jesus, han må være en underfull
mann!»

Den unge mann fortalte med gle-
de, og ved hans varme vitnesbyrd
ble noen av røverne ført til Jesus
Kristus og ble nye skapninger i ham.

Gud må styre.

En mann kjørte sammen med sin
hustru på en meget farlig vei. Ved
et smalt og vanskelig pass ble hu-
struen engstelig og grep den del av
tømmene som var nærmest henne.
Hennes mann overlot rolig tömmene
til henne og bad henne styre. Da
ble hun enda mer engstelig og rop-
te: «Du må ikke slippe tömmene.»

Mannen svarte: «To kan ikke
styre en hest; enten må jeg gjøre
det eller så må du gjøre det.»

Da overlot hun tömmene til man-
nen som styrte hesten sikkert forbi
det vanskelige pass.

Hvis vi ønsker at Gud skal styre
vårt liv må vi overlate alt i hans
hender og la ham lede oss. Enten
må Gud være vår konge eller selv-
vet og egenkjærligheten vil regjere
vårt liv.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg

MI

Nummer 2.

GU

For Guds v
melen over a
ferdighet hos
sannheten ne

Emnet, eller
vrede er vel ik
hyggelig hverk
om. Dog, der
herom i bible
det uendelig m
høre herom, o
dommen og v
kaller man di
kanter» og fo
motstand og
vide kretser s
samme. Det
nære for noen
det som folk f
Derfor blir o
sverd inntulle
helt uten nyt
hverken såren
skulle gjøre,
Sannheten
over synd og
aldri, eller v
Fordi Gud er
og ren, så v
i alle forme
sådan vil f

Nå er det
Guds nåde
lettere å for
og takk og
budskap, v
evangelium
intet annet
Guds vrede
er ikke de
kjærlighet
Gud er ikk
kjærlighet.
dig, men h
Hvorfor
me